

Arrest

nr. 226 316 van 19 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig

tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de taliban die verzoeker van spionage zouden verdenken.

Verzoekers' vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads nr. 199 468 van 8 februari 2018 omdat hun vluchtrelaas ongeloofwaardig is en zij niet aantonen dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Qarqin in de provincie Jawzjan een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers bijkomende, nieuwe verklaringen af. Zo verklaren zij o.a. dat de taliban verzoeker in Afghanistan hebben ontvoerd en eisten dat hij drugs over de grens met Turkmenistan smokkelde, waarna verzoeker evenwel uit hun handen wist te ontsnappen. Daarnaast geeft verzoeker aan dat zijn broer door de taliban werd vermoord en dat de taliban nog enkele keren naar zijn huis zijn gegaan, waarop zijn ouders naar de stad Mazar-i-Sharif zijn gevlucht. Tevens stellen verzoekers dat de taliban een dreigbrief stuurde en zijn winkel confisqueerde.

Ter staving van huidig volgend verzoek leggen verzoekers volgende documenten neer: een dreigbrief, een document in verband met de inbeslagname van verzoekers winkel, een enveloppe waarmee voorgaande documenten werden verstuurd, stukken in verband met verzoekers tewerkstelling in België, alsook enkele getuigenissen van mensen die verzoekers hier in België kennen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen

bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

4.4. De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekers' vorig, eerste verzoek om internationale bescherming het door hen ingeroepen vluchtrelaas, met name de verklaarde problemen met en vrees jegens de taliban waar zij thans in volharden en op voortborduren, bij 's Raads arrest nr. 199 468 van 8 februari 2018 ongeloofwaardig werd bevonden.

4.5. Hoewel overeenkomstig artikel 15 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) - waar verzoekers in hun verzoekschrift naar verwijzen-, tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in principe gebruik wordt gemaakt van de taal waaraan de verzoeker om internationale bescherming de voorkeur geeft, neemt dit niet weg en staat dit niet in de weg dat, zoals in casu gelet op de praktische onmogelijkheid bij gebrek aan tolken Turkmeens waarop het Commissariaat-generaal beroep kan doen, er een andere taal kan worden gebruikt die de verzoeker begrijpt en waarin hij helder kan communiceren, zoals in het geval van verzoekers het Turks.

Artikel 20, § 1 tot en met 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt in die zin:

"§ 1. Indien de asielzoeker de bijstand heeft gevraagd van een tolk overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, verzekert de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, in de mate dat hij over zulk een tolk beschikt, de aanwezigheid van een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.

§ 2. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde houdt rekening met de bijzondere situatie van de asielzoeker bij het aanduiden van de tolk belast met het bijstaan van de asielzoeker tijdens het gehoor.

§ 3. Indien hij niet beschikt over een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst, kan de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker, in de oproepingsbrief, vragen om zelf een tolk naar het gehoor te brengen.” (eigen onderlijning).

De Raad is geen bepaling bekend stellende dat een verzoeker om internationale bescherming, zo deze hier uitdrukkelijk om verzoekt of niet, enkel en alleen zou kunnen worden gehoord in de taal van zijn voorkeur. Dat (b)lijkt en is immers in bepaalde gevallen praktisch onmogelijk, niet haalbaar of werkbaar.

4.6. De Raad stelt vast dat verzoekers beiden tijdens hun verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken stelden dat zij enkel nog in het Turkmeens wilden spreken.

In de verslagen van hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken staat vervolgens te lezen dat, wat verzoeker betreft: “er werd aan meneer meermaals uitgelegd dat er geen Turkmeense tolk is. Hij wil zijn interview niet doen. Daarna zegt meneer dat hij zijn interview dan liever doet in het in Turks. Er wordt een Turkse tolk bijgeroepen en de tolk verstaat verzoeker amper in het Turks. Bijgevolg wil meneer zijn interview niet doen enkel met een Turkmeense tolk uit Afghanistan” (administratief dossier verzoeker 2^e VIB, stuk 16, verklaring volgend verzoek d.d. 7 september 2018). Betreffende verzoekster vermeldt het verslag: “Ik wil mijn interview niet in het Dari doen. Ik wil enkel nog spreken in het Turkmeens. Nadat aan mevrouw uitgelegd werd dat er geen Turkmeense tolk is, beslist ze om haar interview niet te doen. Hierdoor wordt het dossier zo overgemaakt aan het CGVS.” (administratief dossier verzoekster 2^e VIB, stuk 13, verklaring volgend verzoek d.d. 7 september 2018).

Uit de notities van verzoekers' persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 23 oktober 2018 (AD verzoeker, stuk 7 en AD verzoekster, stuk 6) blijkt dat hen bij aanvang van het gehoor werd medegedeeld dat aangezien het Commissariaat-generaal niet over Turkmeens sprekende tolken beschikt het persoonlijk onderhoud zal verlopen met een Turks sprekende tolk. Verzoeker gaf hierop o.a. aan: “(...) Ik begrijp het Turk, maar ik kan niet alles uitleggen in het Turk. Ik kan het 7 op 10, of 8 op 10 zeggen”. Verzoekster op haar beurt stelde, wanneer de protection officer haar erop wees dat de tolk het zal aangeven wanneer deze iets niet begrijpt en men dan ging trachten op zoek te gaan naar wat zij juist bedoelt: “Ok. Maar zoals ik u al zei versta ik alles, maar als ik vier woorden op het hart heb, kan ik er slechts twee zeggen”. De protection officer wees erop hen de tijd te geven om traag te praten en hij wees verzoekers er tijdens het persoonlijk onderhoud ook meermaals en herhaaldelijk uitdrukkelijk op dat zij het dienden aan te geven wanneer zij de tolk of iets dat gezegd werd niet goed zouden begrijpen. Ook aan de tolk werd duidelijk en expliciet gevraagd het aan te geven wanneer deze iets niet (goed) begrijpt.

De tolk op het Commissariaat-generaal gaf, zo blijkt uit de notities ervan, tijdens het persoonlijk onderhoud meerdere keren aan een bepaald woord of een bepaald antwoord van verzoekers niet goed te begrijpen, waarop ofwel de vraag opnieuw werd gesteld om zo verduidelijking te proberen te verkrijgen ofwel door de tolk werd aangegeven dat hij denkt dat verzoekers het op die wijze bedoelden, duidelijk aangevende dat hij denkt dat het alzo door verzoekers bedoeld is. Verzoekers, die er in de loop van hun persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aan herinnerd werden het aan te geven wanneer zij de woorden van de tolk niet begrepen, maakten op hun beurt geen melding van het feit dat zij de tolk niet goed begrepen. Integendeel zelfs, op de vraag of er woorden zijn die de tolk gebruikte, maar die hij niet begreep, antwoordde verzoeker: “Ik zou neen zeggen”. Als de protection officer vervolgens opmerkte dat hij de tolk dus goed begreep, repliceerde hij: “Ja, ik begreep het. Maar soms zijn er dingen die verschillen. Op sommige plaatsen is het korter voor jullie”. Verzoekster gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud aan de tolk beter te begrijpen dan de vorige tolk en ook de tolk gaf aan verzoekster te begrijpen.

Ofschoon niet alles perfect en steeds even goed werd begrepen, blijkt uit de notities dat het persoonlijk onderhoud van verzoekers goed en zonder grote, noemenswaardige problemen is verlopen. Verzoekers kregen en hadden voldoende de kans om hun verklaringen uiteen te zetten en wanneer er onduidelikheden waren, werd de vraag opnieuw gesteld en/of werd hiervan, meestal wanneer de tolk een bepaald woord niet goed begreep, hiervan melding gemaakt in de notities van het persoonlijk onderhoud. De nodige en ernstige inspanningen werden gedaan waarbij getracht werd het persoonlijk onderhoud zo goed mogelijk te laten verlopen met een tolk Turks, een taal die verzoekers naast het Turkmeens (en beter dan het Dari) beheersen en goed blijken te spreken en begrijpen. Verzoekers

maakten bovendien geen gewag van, laat staan (uitdrukkelijk) van ernstige problemen aangaande de vertaling of de communicatie.

4.7. In het verzoekschrift wordt thans weliswaar aangevoerd dat er “geen heldere communicatie was, tussen verzoekers en de tolk”, doch verzoekers tonen geenszins aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat, waar of welke van hun gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Ze maken hoe dan ook geenszins aannemelijk en tonen niet in concreto aan hoe dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motieven en beslissingen.

Verzoekers, die naast het Turkmeens en Turks ook (een beetje) Dari spreken, gaven bovendien op geen enkel ogenblik tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aan bezwaar te hebben tegen de tolk Turks en de (wijze van) communicatie en vertaling. Op geen enkel moment werd door verzoekers expliciet gevraagd dat een andere tolk zou worden aangeduid. Die vraag rees niet.

Nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt en verzoekers tonen niet concreet aan dat zij ingevolge het feit dat dit in het Turks verliep niet in de mogelijkheid waren om essentiële elementen met betrekking tot hun verklaarde problemen in en vrees ten aanzien van Afghanistan uiteen te zetten, noch wordt in het verzoekschrift toegelicht welke elementen in hun relaas in de notities van het persoonlijk onderhoud niet of verkeerdelijk zouden zijn weergegeven. Waar verzoekers thans in het verzoekschrift op algemene en niet onderbouwde wijze laten gelden dat zij “onvoldoende de mogelijkheid gehad hebben om zich goed uit te drukken”, benadrukt de Raad dat zij niet aantonen welke van de in de notities van het persoonlijk onderhoud opgenomen verklaringen zij niet of anders zouden hebben gezegd, net als dat zij evenmin concreet aantonen dat zij niet in staat zouden zijn geweest om bepaalde, laat staan essentiële elementen uiteen te zetten of toe te lichten.

Het persoonlijk onderhoud van verzoekers is aldus op een normale en wetsconforme wijze verlopen, waarbij zij de mogelijkheid hadden om in het kader van hun huidig volgend verzoek nieuwe elementen aan te brengen, zoals o.a. met betrekking tot het feit dat verzoeker door de taliban zou zijn ontvoerd en hij gevraagd werd om drugs te smokkelen alsook dat de taliban zijn broer zou hebben vermoord. Verzoekers, die blijken de notities van het persoonlijk onderhoud het Turks voldoende beheersen om zich uit te drukken en hun relaas en eventuele nieuwe gegevens uiteen te zetten, tonen het tegendeel niet aan.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat ook bij hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming verzoekers eveneens op het Commissariaat-generaal in het Turks werden gehoord en dat hun kritiek toen met betrekking tot vertaal- of communicatieproblemen niet wist te overtuigen. Er werd o.a. vastgesteld dat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas geenszins gebaseerd is op details of nuances die door het taalverschil eventueel zouden verloren zijn gegaan.

Bovendien stond het verzoekers vrij om, zo zij menen dat zij bepaalde essentiële elementen niet konden weergeven tijdens hun verhoren in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming, hun verklaringen in hun verzoekschrift, al dan niet mits de hulp van een beëdigd Turkmeense tolk, verder toe te lichten en te verduidelijken, waar zij echter in gebreke blijven.

4.8. Waar in het verzoekschrift, verwijzende naar opmerkingen die verzoeker op het kantoor van zijn raadsman heeft afgelegd via (eveneens) een Turkse tolk, opnieuw wordt gewezen op de ontvoering van de broer van verzoeker, stelt de Raad samen de commissaris-generaal vast dat verzoeker geheel in strijd hiermee tijdens zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk heeft verklaard geen broers of zussen te hebben. Immers, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming beantwoordde verzoeker de vraag of hij broers of zussen heeft uitdrukkelijk ontkennend als volgt: “Nee. Ik ben enig kind” (administratief dossier verzoeker 1^e VIB, gehoorverslag CGVS van 22 september 2017, p. 4). Eerder had hij op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag gemaakt van twee broers, Kay(...) en Kad(...) die na hun geboorte overleden (AD verzoeker 1^e VIB, verklaring DVZ van 11 februari 2016, vraag 17). Dat nu in het kader van een volgend verzoek plots wordt ingeroepen dat verzoekers broer (twee jaar voor hun vertrek uit Afghanistan) door de taliban werd vermoord, doet, zoals de commissaris-generaal treffend opmerkt, dan ook de wenkbrauwen fronsen en is geenszins ernstig.

Uit niets blijkt bovendien en verzoekers tonen niet aan dat zij de moord op verzoekers broer en de ontvoering van verzoeker zelf door de taliban, nochtans essentiële elementen in hun relaas, in de beroepsfase bij de Raad in het kader van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming

zouden hebben aangehaald. Immers, zo verzoekers voorhouden dat dit toen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal bij hun vorig verzoek om internationale bescherming foutief begrepen zou zijn geweest (door de protection officer), kon en mocht van hen worden verwacht dit, dergelijk essentiële informatie, destijds in hun verzoekschrift aan te halen, wat evenwel niet is gebeurd. Dat zij hiermee plots komen aandragen tijdens hun volgend verzoek om internationale bescherming is allerm minst ernstig en laattijdig.

4.9. Bovendien dient te worden benadrukt dat in het kader van verzoekers' vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 199 468 van 8 februari 2018 werd vastgesteld dat het door hen ingeroepen relaas, met name de beweerdde problemen met en vrees jegens de taliban waar zij thans in volharden en middels bijkomende verklaringen op voortborduren, ongeloofwaardig is. Aan de huidige bijkomende verklaringen, zoals die o.a. aangaande de beweerdde eis van de taliban aan verzoeker om drugs te smokkelen, verklaringen die louter een verderzetting en uitbreiding zijn van en op bepaalde punten zelfs tegenstrijdig met de eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen, kan geen geloof worden gehecht.

4.10. De Raad stelt vast dat verzoekers in het kader van huidig volgend verzoek geen nieuwe feiten of elementen aanbrengen die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. Zoals in de bestreden beslissingen op goede grond wordt vastgesteld, vaststellingen die niet worden ontkracht of weerlegd, brengen verzoekers geen nieuwe elementen bij de geloofwaardigheid van hun relaas vermogen te herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. Het louter tegenspreken vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard om hier een ander licht op te werpen.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekers in hun verzoekschrift naar algemene informatie omtrent de taliban en IS in Afghanistan en het ontvoeren en afpersen van burgers, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.11. Verzoekers gaan voorts in hun verzoekschrift niet in het minst in op en werpen dan ook geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissingen waarbij wordt vastgesteld dat "er voor burgers in het district Qarqin van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2019, stellen verzoekende partijen vooreerst dat zij uitdrukkelijk hebben verzocht om een tolk Turkmeens en slechts in beperkte mate de Turkse tolk begrijpen; volgens de raadsman van verzoekende partijen begrijpen ze slechts 7 of 8 op de 10 woorden. Onder verwijzing naar de richtlijn 2013/32/EU stellen verzoekende partijen dat de verwerende partij de plicht heeft hen te voorzien in een tolk Turkmeens aangezien dit hun taal is. De Raad legt uit dat er geen tolk Turkmeens beschikbaar is, noch bij de DVZ, noch bij het CGVS. Verzoekende partijen herhalen dat zij een tolk Turkmeens willen. De Raad stelt voor dat de vertaling zal gebeuren door de beschikbare tolk Turks, eventueel de tolk Dari vermits ze toch Afghaanse burgers zijn en verzoeker tapijthandelaar is. Verzoeker bevestigt dat hij tapijthandelaar is maar verzoekende partijen willen geen tolk Dari omdat ze deze taal niet machtig zijn. Op de vraag waarom ze dan om een tolk Dari hebben gevraagd bij het indienen van hun eerste verzoek, stellen verzoekende partijen dat ze verplicht waren om een tolk Dari te nemen. De raadsman van verzoekende partijen stelt dat verzoekende partijen geenszins in de mogelijkheid zijn geweest om hun relaas goed weer te geven gelet op het feit dat er geen tolk aanwezig was die Turkmeens spreekt.

Verzoekende partijen leggen een aanvullende nota neer met het origineel van de dreigbrief die ze ook op de DVZ hebben ingediend bij hun tweede verzoek. Verzoekende partijen stellen dat uit die dreigbrief blijkt dat zij problemen kennen met de Taliban en hun winkel werd geconfisqueerd.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 13 juni 2019 opgenomen grond.

Verzoekende partijen herhalen dat zij niet in de mogelijkheid zijn geweest hun relaas goed weer te geven gelet op het feit dat er geen tolk aanwezig was die Turkmeens spreekt, zonder evenwel hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond te formuleren. Onder verwijzing naar de richtlijn 2013/32/EU stellen verzoekende partijen dat de verwerende partij de plicht heeft hen te voorzien in een tolk Turkmeens aangezien dit hun taal is, en gaan hiermee volledig voorbij aan hetgeen dienaangaande in de beschikking werd overwogen:

“Hoewel overeenkomstig artikel 15 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) - waar verzoekers in hun verzoekschrift naar verwijzen-, tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in principe gebruik wordt gemaakt van de taal waaraan de verzoeker om internationale bescherming de voorkeur geeft, neemt dit niet weg en staat dit niet in de weg dat, zoals in casu gelet op de praktische onmogelijkheid bij gebrek aan tolken Turkmeens waarop het Commissariaat-generaal beroep kan doen, er een andere taal kan worden gebruikt die de verzoeker begrijpt en waarin hij helder kan communiceren, zoals in het geval van verzoekers het Turks.

Artikel 20, § 1 tot en met 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt in die zin:

“§ 1. Indien de asielzoeker de bijstand heeft gevraagd van een tolk overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, verzekert de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, in de mate dat hij over zulk een tolk beschikt, de aanwezigheid van een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.
§ 2. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde houdt rekening met de bijzondere situatie van de asielzoeker bij het aanduiden van de tolk belast met het bijstaan van de asielzoeker tijdens het gehoor.

§ 3. Indien hij niet beschikt over een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst, kan de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker, in de oproepingsbrief, vragen om zelf een tolk naar het gehoor te brengen.” (eigen onderlijning).

De Raad is geen bepaling bekend stellende dat een verzoeker om internationale bescherming, zo deze hier uitdrukkelijk om verzoekt of niet, enkel en alleen zou kunnen worden gehoord in de taal van zijn voorkeur. Dat (b)lijkt en is immers in bepaalde gevallen praktisch onmogelijk, niet haalbaar of werkbaar.”

Verder werd vastgesteld dat verzoekende partijen blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud, het Turks voldoende beheersen om zich uit te drukken en hun relaas en eventuele nieuwe gegevens uiteen te zetten:

“Uit de notities van verzoekers’ persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 23 oktober 2018 (AD verzoeker, stuk 7 en AD verzoekster, stuk 6) blijkt dat hen bij aanvang van het gehoor werd medegedeeld dat aangezien het Commissariaat-generaal niet over Turkmeens sprekende tolken beschikt het persoonlijk onderhoud zal verlopen met een Turks sprekende tolk. Verzoeker gaf hierop o.a. aan: “(...) Ik begrijp het Turk, maar ik kan niet alles uitleggen in het Turk. Ik kan het 7 op 10, of 8 op 10 zeggen”. Verzoekster op haar beurt stelde, wanneer de protection officer haar erop wees dat de tolk het zal aangeven wanneer deze iets niet begrijpt en men dan ging trachten op zoek te gaan naar wat zij juist bedoelt: “Ok. Maar zoals ik u al zei versta ik alles, maar als ik vier woorden op het hart heb, kan ik er slechts twee zeggen”. De protection officer wees erop hen de tijd te geven om traag te praten en hij wees verzoekers er tijdens het persoonlijk onderhoud ook meermaals en herhaaldelijk uitdrukkelijk op dat zij het dienden aan te geven wanneer zij de tolk of iets dat gezegd werd niet goed zouden begrijpen. Ook aan de tolk werd duidelijk en expliciet gevraagd het aan te geven wanneer deze iets niet (goed) begrijpt.

De tolk op het Commissariaat-generaal gaf, zo blijkt uit de notities ervan, tijdens het persoonlijk onderhoud meerdere keren aan een bepaald woord of een bepaald antwoord van verzoekers niet goed te begrijpen, waarop ofwel de vraag opnieuw werd gesteld om zo verduidelijking te proberen te verkrijgen ofwel door de tolk werd aangegeven dat hij denkt dat verzoekers het op die wijze bedoelden, duidelijk aangevende dat hij denkt dat het alzo door verzoekers bedoeld is. Verzoekers, die er in de loop van hun persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aan herinnerd werden het aan te geven wanneer zij de woorden van de tolk niet begrepen, maakten op hun beurt geen melding van het feit dat zij de tolk niet goed begrepen. Integendeel zelfs, op de vraag of er woorden zijn die de tolk gebruikte, maar die hij niet begreep, antwoordde verzoeker: “Ik zou neen zeggen”. Als de protection officer vervolgens opmerkte dat hij de tolk dus goed begreep, repliceerde hij: “Ja, ik begreep het. Maar soms zijn er dingen die verschillen. Op sommige plaatsen is het korter voor jullie”. Verzoekster gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud aan de tolk beter te begrijpen dan de vorige tolk en ook de tolk gaf aan verzoekster te begrijpen.

Ofschoon niet alles perfect en steeds even goed werd begrepen, blijkt uit de notities dat het persoonlijk onderhoud van verzoekers goed en zonder grote, noemenswaardige problemen is verlopen. Verzoekers kregen en hadden voldoende de kans om hun verklaringen uiteen te zetten en wanneer er onduidelikheden waren, werd de vraag opnieuw gesteld en/of werd hiervan, meestal wanneer de tolk een bepaald woord niet goed begreep, hiervan melding gemaakt in de notities van het persoonlijk onderhoud. De nodige en ernstige inspanningen werden gedaan waarbij getracht werd het persoonlijk onderhoud zo goed mogelijk te laten verlopen met een tolk Turks, een taal die verzoekers naast het Turkmeens (en beter dan het Dari) beheersen en goed blijken te spreken en begrijpen. Verzoekers maakten bovendien geen gewag van, laat staan (uitdrukkelijk) van ernstige problemen aangaande de vertaling of de communicatie.

4.7. In het verzoekschrift wordt thans weliswaar aangevoerd dat er “geen heldere communicatie was, tussen verzoekers en de tolk”, doch verzoekers tonen geenszins aan de hand van concrete elementen of argumenten aan dat, waar of welke van hun gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Ze maken hoe dan ook geenszins aannemelijk en tonen niet in concreto aan hoe dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motieven en beslissingen.

Verzoekers, die naast het Turkmeens en Turks ook (een beetje) Dari spreken, gaven bovendien op geen enkel ogenblik tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aan bezwaar te hebben tegen de tolk Turks en de (wijze van) communicatie en vertaling. Op geen enkel moment werd door verzoekers expliciet gevraagd dat een andere tolk zou worden aangeduid. Die vraag rees niet.

Nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt en verzoekers tonen niet concreet aan dat zij ingevolge het feit dat dit in het Turks verliep niet in de mogelijkheid waren om essentiële elementen met betrekking tot hun verklaarde problemen in en vrees ten aanzien van Afghanistan uiteen te zetten, noch wordt in het verzoekschrift toegelicht welke elementen in hun relaas in de notities van het persoonlijk onderhoud niet of verkeerdelijk zouden zijn weergegeven. Waar verzoekers thans in het verzoekschrift op algemene en niet onderbouwde wijze laten gelden dat zij "onvoldoende de mogelijkheid gehad hebben om zich goed uit te drukken", benadrukt de Raad dat zij niet aantonen welke van de in de notities van het persoonlijk onderhoud opgenomen verklaringen zij niet of anders zouden hebben gezegd, net als dat zij evenmin concreet aantonen dat zij niet in staat zouden zijn geweest om bepaalde, laat staan essentiële elementen uiteen te zetten of toe te lichten.

Het persoonlijk onderhoud van verzoekers is aldus op een normale en wetsconforme wijze verlopen, waarbij zij de mogelijkheid hadden om in het kader van hun huidig volgend verzoek nieuwe elementen aan te brengen, zoals o.a. met betrekking tot het feit dat verzoeker door de taliban zou zijn ontvoerd en hij gevraagd werd om drugs te smokkelen alsook dat de taliban zijn broer zou hebben vermoord. Verzoekers, die blijken de notities van het persoonlijk onderhoud het Turks voldoende beheersen om zich uit te drukken en hun relaas en eventuele nieuwe gegevens uiteen te zetten, tonen het tegendeel niet aan.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat ook bij hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming verzoekers eveneens op het Commissariaat-generaal in het Turks werden gehoord en dat hun kritiek toen met betrekking tot vertaal- of communicatieproblemen niet wist te overtuigen. Er werd o.a. vastgesteld dat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas geenszins gebaseerd is op details of nuances die door het taalverschil eventueel zouden verloren zijn gegaan.

Bovendien stond het verzoekers vrij om, zo zij menen dat zij bepaalde essentiële elementen niet konden weergeven tijdens hun verhoren in het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming, hun verklaringen in hun verzoekschrift, al dan niet mits de hulp van een beëdigd Turkmeense tolk, verder toe te lichten en te verduidelijken, waar zij echter in gebreke blijven."

Ook ter terechtzitting stelt de voorzitter vast, mede gelet op de lichaamstaal van verzoekende partijen, dat zij de vragen, vertaald met behulp van een tolk Turks, afdoende goed begrijpen en beantwoorden. De tolk Turks geeft ook aan verzoekende partijen afdoende te begrijpen. Derhalve kunnen de door verzoekende partijen aangehaalde taalproblemen niet aan de basis liggen van de ongeloofwaardigheid van hun relaas.

4.2.2. Verder leggen verzoekende partijen het origineel neer van de dreigbrief die ze ook op de DVZ hebben ingediend en volharden ze in hun problemen met de Taliban.

Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter in origineel bijbrengen van een document dat reeds inhoudelijk werd beoordeeld, geen ander licht vermag te werpen op de aangaande pertinente vaststellingen. Zo wijzigt het neerleggen van het origineel van deze dreigbrief niets aan de vaststelling dat deze dreigbrief dateert van 14 augustus 2017 terwijl verzoekende partijen hier tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 22 september 2017 noch in het verzoekschrift in het kader van hun beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, daterend van 27 november 2017, nalieten deze dreigbrief zelfs maar enigszins te vermelden, laat staan neer te leggen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de blijken de informatie vervat in het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat het omwille van de aanwezige corruptie in Afghanistan mogelijk is om tegen betaling zowat alle documenten na te maken, heeft deze dreigbrief slechts relatieve bewijswaarde. Omwille van de relatieve bewijswaarde hiervan, volstaat deze dreigbrief alsook het document omtrent de confiscatie van zijn winkel, op zich niet om het vluchtrelaas van verzoekende partijen geloofwaardig te bevinden. Er moet bijgevolg ook nagegaan worden of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. *In casu* is echter gebleken dat er geen geloof kon worden gehecht aan hun vluchtrelaas. Zo herneemt de Raad dat in het kader van de eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen bij 's Raads arrest nr. 199 468 van 8 februari 2018 werd vastgesteld dat het door hen ingeroepen relaas, met name de beweerdde problemen met en vrees jegens de taliban waar zij thans in volharden en middels bijkomende verklaringen op voortborduren, ongeloofwaardig is. Aan de huidige bijkomende verklaringen, namelijk de beweerdde eis van de Taliban aan verzoeker om drugs te smokkelen en dat zijn broer door de Taliban werd vermoord, verklaringen die louter een verderzetting en uitbreiding zijn van

en op bepaalde punten zelfs tegenstrijdig met de eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen, kan evenmin enig geloof worden gehecht. Voornoemde beschikking duidt dienaangaande het volgende aan: *“Waar in het verzoekschrift, verwijzende naar opmerkingen die verzoeker op het kantoor van zijn raadsman heeft afgelegd via (eveneens) een Turkse tolk, opnieuw wordt gewezen op de ontvoering van de broer van verzoeker, stelt de Raad samen de commissaris-generaal vast dat verzoeker geheel in strijd hiermee tijdens zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk heeft verklaard geen broers of zussen te hebben. Immers, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming beantwoordde verzoeker de vraag of hij broers of zussen heeft uitdrukkelijk ontkennend als volgt: “Nee. Ik ben enig kind” (administratief dossier verzoeker 1^e VIB, gehoorverslag CGVS van 22 september 2017, p. 4). Eerder had hij op de Dienst Vreemdelingenzaken gewag gemaakt van twee broers, Kay(...) en Kad(...) die na hun geboorte overleden (AD verzoeker 1^e VIB, verklaring DVZ van 11 februari 2016, vraag 17). Dat nu in het kader van een volgend verzoek plots wordt ingeroepen dat verzoekers broer (twee jaar voor hun vertrek uit Afghanistan) door de taliban werd vermoord, doet, zoals de commissaris-generaal treffend opmerkt, dan ook de wenkbrauwen fronsen en is geenszins ernstig. Uit niets blijkt bovendien en verzoekers tonen niet aan dat zij de moord op verzoekers broer en de ontvoering van verzoeker zelf door de taliban, nochtans essentiële elementen in hun relaas, in de beroepsfase bij de Raad in het kader van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming zouden hebben aangehaald. Immers, zo verzoekers voorhouden dat dit toen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal bij hun vorig verzoek om internationale bescherming foutief begrepen zou zijn geweest (door de protection officer), kon en mocht van hen worden verwacht dit, dergelijk essentiële informatie, destijds in hun verzoekschrift aan te halen, wat evenwel niet is gebeurd. Dat zij hiermee plots komen aandragen tijdens hun volgend verzoek om internationale bescherming is allerm minst ernstig en laattijdig.”*

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS